

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Gőzölgő kása a kapualjban**

1. A vámőr kenőcse

Mirella

A gázlót elhagyva a hajnal már aranyszínűre festette a vásárváros felé vezető széles utat. Mirella elégedetten paskolta meg a szekér oldalát, ám ahogy a kanyar után kirajzolódott a vámkapu kőbástyája, Borda halkan elfojtott morgással intett: a sorompónál fegyveres katonák állták útjukat. A hajdúk láthatóan feldúltan forgatták fel az érkező kordékat, és a szekerek sarkában lapuló, rézpántos ládák után kutattak.

– Nyugodalom, Borda, a nyers erő most kevesebbet ér egy csepp méznél – suttogetta Mirella, miközben igazított egyet a kendőjén, hogy külseje még jámborabbnak, alázatosabbnak hasson.

A gyanakvó vámőr meglehetősen morcos képpel lépett a szekér elé. Nyakán csúf, vöröslő kiütés éktelenkedett, és a ládák pántjait firtató fegyveresek mögül rögtön Mirelláék málhájára szegezte a tekintetét. A csempészett keleti fűszer és a dupla padlórekeszben lapuló fiú élete egyetlen óvatlan mozdulaton múlt. Mirella azonban ahelyett, hogy megrémült volna, mélyen meghajolt, s arcára varázsolta a legszentebb, legnyájasabb mosolyát.

– Békesség kelmednek, tekintetes hadnagy uram! – zengte mézédés hangon, miközben egy kis, megfakult tégelyt halászott elő a kötényéből. – Látom a nemes orcáján a szenvedést, amit a gonosz, égető nyavalyakór okoz! A szentelt ágnes-olajból való csodakenőcsöm egyetlen cseppje azonnal megszünteti a kínokat, nehogy egy ilyen derék előljárónak a szolgálatban kelljen senyvednie.

A vámőr habozott, de a bizsergető égető érzés felülkerekedett a szigorán. Hagyta, hogy Mirella a hűsítő, mentás kenőccsel lágyan bekenje a nyakát. A férfi szeme megkönnyebbülten csukódott be a hamis ír hatására. Mire a katonák végeztek volna a felületes tapogatással, az elvarázsolt vámőr türelmetlenül intett a kezével: a derék, gyógyító asszonyt és a hallgatag fuvarost alaposabb keresgélés nélkül engedték át a sorompón.

2. Gőzölgő kása a kapualjban

Mirella

A vámkaput elhagyva a szekér végre befordult a vásárváros kanyargós, árnyas mellékutcáiba. Mirella megkönnyebbülten sóhajtott fel, majd egy apró intéssel jelezte Bordának, hogy merre kanyarodjanak. A hallgatag férfi egy szűk, félreeső sikátorban állította meg a kordét, ahol a magas kőfalak és a belógó tetők biztonságos árnyékot nyújtottak a kíváncsi tekintetek elől.

Mirella halk, szaporázó kopogtatással üzent a dupla padlórekeszben lapuló, megszeppent fiúnak. Amikor a vézna gyermek óvatosan előmászott a deszkák közül, riadt tekintetében még ott bujkált az átélt izgalom, ám a gyomra keserves kordulással árulta el, hogy napok óta alig evett egy fia falatot sem.

– Nohát, apróság, a nehezén már túl vagyunk! – mosolygott rá szelíden Mirella, s anyás gyengédséggel simította hátra a fiú kócos haját. – Borda vigyáz rád, én meg rögvest kerítek valamit, ami életet önt beléd.

A lány cseppet sem teketóriázott: a szomszédos utcácska sarki kifőzdéje felé vette az irányát, ahonnan fűszeres húsleves és pirított kása fenséges gőze szivárgott ki. A fukar kifőzőasszony először fitymálva méregette a jövevényt, de amint Mirella egy fényes ezüstpénzt pörgetett meg a konyhapulton – amit korábban a gőgös fűszerkalmár hiúságát kihasználva csalt ki –, a nő nyájassága nyomban határtalanná vált.

Perceken belül egy gőzölgő, vastag falú cseréptállal és egy vekni friss kenyérrel tért vissza a rejtekhelyre. Borda óvatosan leültette a fiút egy döntött fadarabra, Mirella pedig a gyermek ölébe helyezte a meleg ételt. A fiú mohón, hálás könnyekkel a szemében csapott le a kanálra, míg Mirella és Borda elégedett mosollyal figyelték, ahogy a forró kása lassan visszahozza a színt a kiszabadított pulya orcájába.